

Дедеагачъ — вратата на Тракия

Въ 3 часа следъ обѣдъ напустнахме Гюмюрджина, на пѣтъ за Дедеагачъ. Колата ни префуча край китната гюмюрджинска градина край болницата и българското гробище, съ стара полуразрушена сграда, останала още отъ екзархийско време. Гърцитѣ не сж пощадили и мъртвитѣ ни, като разорали гробоветѣ имъ. Колата ни летѣше по асфалтирано шосе, засадено отъ дветѣ страни съ акации. Наоколо се разстила гюмюрджинското поле, почти отведъ оградено съ вѣнецъ отъ планини — последни разклонения на Родопитѣ. Редятъ се едно следъ друго села, повечето отъ които нови, заселени съ преселници отъ Гърция, Трапезундъ и Малгара. Първото село, презъ което минахме, бѣ Проктиенъ. Много американски долари лежатъ заровени въ неговитѣ основи. Плахо ни погледаха пришълцитѣ, въ очакване да ги изпратимъ по роднитѣ имъ мѣста. Тѣ говорѣха по-добре турски, отколкото грѣцки.

Полето постепенно почна да се разхълмя. Колата ни ту се изкачва по нѣкоя височина, ту слиза ниско въ долината на нѣкоя малка рѣчичка. Минахме Шапчи-хане. Дотукъ полето се свършва и започва истински лабиринтъ отъ разкжсани планински вериги. Отдалечъ тѣ наподобяватъ разрушени крепости. Сякашъ нѣкога тукъ се е развихрилъ нѣкакъвъ ураганъ, който най-безредно